

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Ioannis Azorii Lorcitani, Societatis Iesv Presbyteri Theologi, Institvtiones Morales

In Qvibus Vnivers[a]e Qvaestiones ad Conscientiam recte aut prauè
factorum pertinentes, breuiter tractantur

Azor, Juan

Coloniae Agrippinae, 1616

26. De beneficijs regularibus, & manualibus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14007

& honorificum gradum habent, ut P. bani, Decani, Archiepiscopi, & similes. cap. 1. de atat. & qualis. ordinandor. cap. Romana. §. Necessitas. De foro compet. in sexto. Item late & imple appellatur Prælati, Rectoria Ecclesiis curam animarum habeat, ut colligitur ex cap. 1. de clerico agrotan. At non proprie dicuntur Prælati: Nam in Clem. dudum. §. In Ecclesiis de sepultu. Rector, & Prælati separati ponuntur. Hinc apparet, proprie in iure Prælatos dici eos Religiosos, qui Monastici Conventus, siue cœnobii totam curam & administrationem cum Iurisdictione ordinaria habent.

CAP. XXVI.

De beneficiis regularibus, & Manualibus.

Primo quaeritur, Quod beneficium Regulate dicatur in iure? Respondeo, illud quod fundatione, dotatione, institutione, iure, privilegio, vel consuetudine dari, aut conferri non potest, nisi clericis certæ religionis instituto & regula adstrictis: ut colligitur ex cap. 1. de Cappell. Monacho. Doctores videm, & cap. de beneficiis, de præben. in sexto, Glossa in §. Item ordo in verbo, regularibus de collat. an pragmat. Rebus in Præben. beneficium regularia beneficia multiplicia.

Secundo quaeritur, An beneficia regularia dentur iure tituli, an iure administrationis tantum? Respondeo, cum Romani Pontificis indulgentia dantur clericis, nullo voto religionis professis, iure administrationis conferri, non autem iure tituli. At vero clericis eius religionis, cuius sunt beneficia, regula & professione adstrictis, dantur iure tituli.

Sed sciendum est, etiam cum in hos clericos religiosos conferantur, saepe dicit, ea iure & ratione administrationis dari: quod non impedit, quo minus, & iure tituli eadem collata intelligamus. Religiosi enim cum perpetuæ paupertatis votum solemne fecerint, proprium quid amplius iam habere non possunt; ac proinde, cum suæ religionis beneficia superiorum auctoritate consequuntur, & obtinent, habere potius iure & ratione administrationis, quam iure tituli dicuntur, ne putent se fructuum, ac proventuum dominos esse, sed tantum usufructuarios: ex beneficiis enim fructus percipiunt ad usus vitæ necessarios; cum tamen cæteri beneficiarii ratione tituli fructus beneficiorum colligant, & accipiunt tanquam operæ & laboris mercedem. Rursus, religiosi dicuntur iure & ratione administrationis beneficia religionis obtinere, ut sibi commenda, siue commissaria: quia ita habent ea, ut superiorum suorum nutu possint revocari, eo quod Monachi voluntas superioris est voluntati subiecta: cum tamen cæteris beneficiariis secularia beneficia non nisi iustis de causis adimi queant. Quare cum dicuntur Religiosi beneficia suæ religionis iure administrationis, ut sibi commissa, vel commenda habere, non hoc ideo dicitur, quia ius non habeant fructus percipiendi, aut eo quod rationem reddere cogantur. De omnibus enim in vniuersum fructibus beneficij libere statuere possunt, quamuis non nisi in bonos usus impendere eos fructus debeant.

Tertio quaeritur, Ex quibus beneficium regulate dignosci queat? Respondeo, vel ex fundatione, & dotatione, vel institutione eius, vel collatione, quod si nihil horum constiterit, tunc beneficium regulate conferatur, si hi qui conferunt, non nisi clericis regula certæ religionis adstrictis conferunt. Roget quispiam, an regulate beneficium transeat aliquando in seculare, & de contrario? Respondeo, spatio quadraginta annorum regulate beneficium in seculare conuertitur, & de contrario, ut colligitur ex cap. cum de beneficio, de præben. in sexto, & Clem. 1. de supplen. Præben. neglig. Ius enim Canonice voluit, ut tanto temporis intervallo beneficij status quadam præscriptione mutaretur, ita ut Religio, aut Ecclesia secularis suum beneficium amitteret, quippe aliarum rerum do-

mina etiam præscriptione, ex vno in alium transferuntur.

Et animaduertendum est, regulate beneficium, aut seculare, statum suum præscriptione mutare, quando quadraginta annorum spacio, clericis certæ religionis regulam professis sine vlla Romani Pontificis indulgentia datur. Dicimus, sine vlla Romani Pontificis indulgentia: quia non sufficit, si regulate beneficium in clericum omni religionis voto solutum, quadam Romani Pontificis relaxatione conferatur. Nec etiam satis est, si eadem Principis indulgentia detur clericis secularibus iure administrationis, commendationisve, non tituli.

Ex quo fit, ut regularia beneficia, quas Abbatis vel Prioratus appellant, multi Cardinales, & alij primarij Ecclesiastici viri, Romani Pontificis auctoritate possideant. Nec idcirco desinunt esse regularia beneficia: siquidem eis non conferuntur, ut ea iure tituli habeant, sed iure administrationis, eisque potius commendantur, quam conferuntur. Deinde Romani Pontificis privilegio, vel auctoritate Religiosi, nonnunquam seculare beneficium habent: quod tamen non ob id desinit esse seculare, nec enim ipsis datur, ut iure tituli habeant, sed iure administrationis, & commendatur, & committitur.

Quarto quaeritur, Vndenam beneficia regularia primū orta sint? Respondeo, cum quibusdam Monachorum Cœnobiis auctoritate Romani Pontificis aliquas ecclesias fuisse coniunctas, ea conditione & lege, ut in eis Vicarij perpetui, ex ipsis Monachis constituerentur, & ipsis cœnobiis subiectæ essent. Deinde multis Abbatis, & Prioribus Monasticorū Conuentuum Præfectis annui sunt Abbati aut Priori destinati & additi fructus, certa quadam portione relicta ad commoda Monachorum alimenta. Præterea liberalitate & munificentia Principum, Regum, & aliorum diuitum, ac potentum hominum fundata, & dotata sunt pleraque Monachorum cœnobia, quibus sunt præfecti Abbates vel priores, eisque assignati redditus annui quibus sustententur. Hisigitur modis sunt beneficia regularia instituta: & quia magna fuit aliquando Regum, & aliorum Principū pietas ac liberalitas in Ecclesias, & præsertim in Monachorum conuentus & Collegia ideo multi Abbates & Priores opulentissimos beneficiorum redditus obtinent, ut in Germania, Polonia, Gallia, Hispania, Italia, Sicilia, & olim in Anglia, & Scotia.

Quinto quaeritur, An aliquando regulate beneficium conferri queat clericis secularibus? Respondeo, in ea. Inter quatuor, De religiof. domib. Sic haberi, Quamdiu Monasteria per regulares remanere potuerint ordinata non sunt ad seculares clericos transferenda: sed si regulares defuerint, propter eorum defectum, in eis seculares clerici poterunt ordinari. Hæc ibi Abbas hoc loco docet, hunc ordinem esse seruandum, ut si alij eiusdem cœnobij fuerint, hi adhibeantur, sin minus, aduocentur alij Monachi alterius cœnobij, eiusdem tamen ordinis. quod si nec hoc fieri queat supponantur alij alterius ordinis religiosi, ut colligitur ex cap. Relatum, ne clerici, vel Monachi. Quod si etiam hi desiderentur, tunc seculares clerici in eorum locum sufficiuntur.

Sexto quaeritur, An quando nulli omnino sunt religiosi, quibus regulate beneficium conferatur, seculares clerici Episcopi auctoritate præfici queant? Respondeo, cum Abba. in ea. Inter quatuor de religiof. dom. poli. Sic enim dicuntur: propter regularium defectum, in eis seculares clerici poterunt ordinari.

Septimo quaeritur, An Monachus eo ipso quo est Monachus, regulate beneficium habeat? hoc est: An Monachus beneficium regulate conferatur? Glossa in Clem. Dispensatio, in verbo, beneficium, de Indic. sentit Monachatum esse officium sicut officium Sacristæ aut Custodis, ac proinde insinuat, Monachatum esse regulate beneficium; ac ita Monachum eo ipso regulate beneficiū habere, quia auctoritate Superioris, in Monachorum numerum cooperatur, & recipitur, & ob hoc vna eū cæteris habet ius eligendi, & suffragium ferendi in comitiis: habet etiam ius

petendia alimenta ex ipso cœnobio. Item quia Canones & iura dicunt, Monachum eligi, postulari & prouideri. Ego vero potius Panormitano in eadem Clementina assenti- or, neganti, Monachum proprie & simpliciter habere officium vel beneficium, sed votum, & ratione voti ius quoddam spirituale, & simile in multis iuri, quod habet clericus beneficiarius. Et hoc est quod Glossæ argumenta conficiunt: Nihilominus tamen Monachus quæst. Canonicius regularis, dicitur esse beneficiarius, & Canonicatus regularis est beneficium Ecclesiasticum. Ita in ea Clement. quam paulo ante retuli, Panormitanus.

Octauo quaeritur, Quinam Præceptores dicantur in religiosorum ordinibus? & An sint beneficium præditi? Respondeo, in iure Canonico nihil de præceptoribus constitutum haberi, nisi quod in c. Depretati, de iudicis, coram fit mentio: & ibi multa de Præceptoribus Innocentius, Hostien. Io. And. Anton. & Panormitan.

Sciendum igitur est, in quibusdam religiosorum ordinibus, præsertim ad militandum, vel excipiendos hospitio peregrinos, vel curandos ægros, vel sustentandos egenos, institutos administratores Domorum, vel prædiorum, vel annuorum reddituum, vel quorumlibet bonorum ad ipsum religiosorum ordinem pertinentium, dici Præceptores, quales apud Italos vocantur in ordine militum S. Ioann. Hierosolymitani, S. Antonij in diocesi Wiennensi, sancti Spiritus in Saxia, in alma Vrbe: huiusmodi Præceptores tribus votis obstricti, & regulam ipsius ordinis & religionis professi, ab ipso totius ordinis Magistro, vel ab aliis ipsius nomine & auctoritate in administrationibus domorum, prædiorum, & aliorum bonorum ad ipsum ordinem pertinentium constituuntur, & certos habent annuos redditus, unde commode sustentantur, ex quibus eorum certam pensionem in usus certis, & præscriptos iuxta ipsius ordinis regulam impendunt, & reliquum sibi sumunt, ac retinent tanquam suæ operæ & laboris mercedem.

Quæres, Quibusnam eiusmodi Præceptores comparentur? Innocentius loco citato ait; eos comparari Institutibus, qui negotio dominico gerendo præficiuntur. Et ita Præceptores dicti sunt quasi administratores. Mihi magis placet, quod dicit Panormitanus, eos comparari Prioribus regularibus, manualibus quidem, si sola superioris Magistri, vel Præceptoris auctoritate constituuntur, nam eius nutu possunt ab officio amoueri: perpetuis vero Prioribus, si Collegium, vel animarum curam ergo populum habent tunc enim vel eliguntur à collegio vel auctoritate ipsius, populi cura præficiuntur: & ideo tunc non Superioris Magistri vel Præceptoris officio deici nequeunt.

Nono quaeritur, An huiusmodi Præceptores Regulæ beneficium habere intelligantur? Respondeo, nihil obstat, quantum nobis videtur, quo minus annuos proventus, quos illi percipiunt, & habent, beneficia regularia vocemus. Habet enim ius eos exigendi & capiendi ob ministerium & officium, quod præstant; nec sine Canonica institutione huiusmodi proventus annui possidentur: nam Superiorum auctoritate conferuntur, & non nisi Clericis ipsius religionis regulam & institutum professis. Nec dantur ad certum & definitum tempus, sed vel ad vitam ipsius Præceptoris, vel saltem ad nutum Superioris conferentis, hoc est, ad tempus incertum, quoad Superiori vilum fuerit.

Decimo quaeritur, An hi Præceptores habeant Regularia beneficia iure tituli, an iure administrationis? vel commendationis? Respondeo, iuxta regulas ordinum talia beneficia & dicuntur dari iure administrationis, & commendari, & committi, & dicuntur panter conferri, Nimirum cum Magister Præceptorum deligit, ac præficit, dicit: Ego N. vel Nos N. conferimus tibi N. &c. Vnde vere huiusmodi Præceptores Canonice instituuntur: & siue titulum habeant, siue secus, dum modo certam pensionem fructuum in eos vult, quos regula præscribit, impendant, possunt arbitrari

tuo de reliquo quod superest, statuere; modo tamen id in honestos & bonos usus intendant; nam eo ipso, quod Religiosi sunt, peculij, aut beneficij, quod habent, fructus in vanos aut malos usus impendere, Canonico & diuino iure prohibentur. Obijcies: huiusmodi Præceptorum, cum dantur, dicuntur commendari, & committi: & commissio hæc & commendatio est ad tempus. Respondeo, nihil obstat, quoniam dicitur etiam conferri.

Vndecimo quaeritur, Quodnam beneficium vocetur Manuale? Respondeo, illud, quod ad nutum conferri reuocari & auferri potest. Cætera quidem beneficia habere conferuntur, & collata non conferuntur ad nutum eius, qui contulit, sed iustus de causis in ipso iure contentis Clem. Quin regularis in verbo Reuocare de supplen. Prælat. neglig. Selua israel de benef. par. 3. q. 21. num. 2. Nicolai Mitis in verb. beneficium.

Duodecimo quaeritur, An Manuale beneficium vere, proprie, & simpliciter beneficij rationem, & naturam habeat. Gambadus, de officio & potest. Legati lib. 4. n. 8. & sequ. videtur negare, esse proprie beneficium Ecclesiasticum. Quæstio non mouet id quod de Manuali beneficio dicitur est nam si ad nutum conferentis reuocari potest, sequitur, ut in perpetuum non detur, at beneficia Ecclesiastica, ut sepe iam dixi, in perpetuum conferuntur, hoc est, dum beneficiarij viuunt, nam perpetuum sic fit iure, quoniam in l. ff. Pro socio, sic dicitur Societas coiri potest, vel in perpetuum, in est, dum viuunt, vel ad tempus. Respondeo, negari non posse ut docere videntur Fider. consil. 35. Glossa in Clem. 1. de supplen. neglig. Prælat. Nauar. de regular. Communia. 2. nu. 6. Manuale beneficium esse, vere, proprie, & simpliciter beneficium: nam absolute beneficium vocatur, & cætera habet quæ beneficio conueniunt: nec conferuntur ad tempus certum ac definitum, hoc enim cum beneficij natura & ratione pugnat, sed ad tempus incertum & infinitum, scilicet, quoad illud reuocari Superior, quod quidem beneficij rationem non tollit, aut minuit: Nam si Superior voluerit, potest beneficium per totam vitam in beneficio retinere: argumento sumpto ex cap. vlt. de Rescrip. in 6. Huc accedit, quod perpetuum dicitur in iure, quod est potestate & habitu perpetuum, ut constans est omnium opinio. Sic enim Innocentius, Hostien. Abbas, & Glossa in cap. Clericos, de cohabit. Clerico & mulierum, verbo, perpetuum, at Manuale beneficium, potest Superior, si velit, nunquam reuocare. His adde, quod perpetuum iura vocantur certo tempore non finitur ac terminatur, etiam si detur ad nutum & voluntatem Superioris. I. Insuperius ff. de excusat. tutorum, ubi habetur, à Principe delatum inflam exultationem tutelæ habere: quia is honor tutelæ delatus finem certi temporis ac diei non habeat. Idem colligitur ex l. sufficit ff. De condic. indeb. Dices perpetuum dici non posse quod accipitur datum ab alio, & ad nutum eius reuocabile. Respondeo, satis esse, si eo modo sit perpetuum, quia ad beneficij rationem sufficit: beneficij autem ratio non postulat nisi ut ad certum & finitum tempus non conferatur, ut supra dixi, cum beneficij naturam & definitionem explicarem. Insuper eiusdem beneficia obitu beneficiarij non extinguuntur, & desinunt, sed vacant, & postea rursus conferuntur.

Decimo quarto quaeritur, An in omnibus, sit idem iuris de Manualibus beneficiis, quod de cæteris? Respondeo cum Federico consil. 35. & Glossa in Clem. 1. de supplen. neglig. Prælat. & Nauar. de regula. com. 2. num. 6. idem iuris esse: hoc solo dempto, quod beneficia Manualia possunt ad nutum Superiorum reuocari.

Decimo quinto quaeritur, An beneficium Manuale sit regulare? Respondeo, plerumque beneficia regularia, qua auctoritate Superiorum regularium conferuntur Monachis ac religiosis, esse Manualia, quia religiosus est Abbas & Superiori subiectus: ac proinde cum ab eo accipit beneficium, potest ad nutum eius in Monasterium reduci cap. cum ad Monasterium de statu Monacho. Clem. Quin regular. de supplen. Prælat. neglig. Ac vero beneficia regularia,

quæ per electionem factam à Collegio Monachorum conferuntur, nutu Abbatis nequaquam reuocantur, quia non sunt ab eo simpliciter collata. Si item beneficium regulare curam animarum erga populum, siue plebem habeat, non est ad nutum Abbatis reuocabile, quia eo ipso, quo habet curam animarum, beneficiarius consensus & auctoritate Episcopi constituitur, cuius est curam animarum committere, & Ecclesijs curam animarum habentibus idoneos ministros præficere, 16. q. 1. c. de Monachis. Præterea si beneficium regulare sit Monacho à Romano Pontifice collatum, vel confirmatum, non potest ad nutum Abbatis reuocari, c. Cum inter, de elect. cap. Porreita, de confirmat. vit. vel inutil.

Decimo sexto quaeritur, An inter beneficia secularia sint aliqua Manualia? Respondeo pauca admodum esse Manualia: neque enim ad nutum conferentium reuocari queunt. Aliqua tamen solent esse Capellanæ, & alia quædam simplicia beneficia minoræ, quæ ad nutum conferentis reuocantur, ac propterea Manualia merito dicuntur, immo alicubi Parochiales Ecclesiæ ad nutum Episcopi auferuntur, vt apud Hispanos in diocesi Cordubensi.

CAP. XXVII

De Episcoporum nomine, ordine, & dignitate.

Hætenus de iis Clericis tractauimus, in quos beneficia inferiora conferuntur: reliquum est, vt nunc de iis patere agam, qui sunt in maioribus beneficijs & dignitatibus constituti: ac primum de Episcopis.

Quæritur primo, Quænam sit Episcopi nominis Etymologia? Sciendum est, hoc nomen Episcopi esse Græcum, & apud Ethnicos veteres fuisse nomen magistratus cuius erat panis, & cæterarum rerum ad cibum & victum pertinentium curam habere, vt colligitur ex *Munerum 2. ff. de muneribus, §. honoribus, §. remarebo, vbi dicitur: Item Episcopi qui præsumunt panem, & cæteris venalibus, que ciuicium populis quotidianum victum suggerunt, personalibus muneribus funguntur.* Vnde Cicero ad *Atticum* scribit: *Vult me Pompeius esse, quem tota hac maritima ora habeat inuicem, id est, speculatorem, & custodem.* Translatum igitur est nomen à profano ciuili Magistratu, ad sacros Ecclesiæ Præsules & Antistes, quod illorum præcipuum munus sit gregis sibi commissi mores & vitam explorare & inspicere. Episcopus igitur Græce dictus est, qui Latine dicitur, speculator. c. Clericus d. 21. vel Superintendens cap. Qui Episcopatum. 8. q. 1. Episcopus enim Ecclesiæ præfectus mores & vitam eorum, qui sunt ipsius curæ concrediti, speculatur, ac perspicit.

Quæres, An solus Episcopus nomine Diocesani intelligatur, cum in iure communi dicitur Diocesanus? Et, An soli Episcopi intelligantur, cum in iure nominantur Ordinarij locorum. Respondeo *sum Glossam in Clem. 1. de Vita. & honest. Cleric.* solum Episcopum intelligi. At vero Ordinarij locorum, etiam dicuntur alij Prælati Episcopo inferiores. *Glossa in c. Ordinarij, de offi. ord. in 6.* Quæres etiam, Quibus nominibus soliti fuerint Episcopi nuncupari? Respondeo, in c. 1. de sacra unitione. §. Per frontis, vocari summos sacerdotes, c. vlt. 3. q. 1. c. *Videntes, 12. q. 1. c. Legum 4. q. 2.* Et Nicolaus *in c. Pontifices 7. q. Et Isidor. c. 1. d. 21.* vocat Episcopos, Pontifices. sic etiam vocantur in c. *Messana de elect.* Immo *Isid. eo capite* vocat eos maximos pontifices, hoc est, maximos sacerdotum: & dicit eos Pontificatus apicem habere in c. *Venerabilis de præb.* Episcopatus appellatur culmen dignitatum olim Episcopus dici solebat Papa, hoc est, Pater patrum, sic *S. Hieron. in epist. ad S. Augustinum*, rex aut quater vocat eum sanctum & venerabilem Papam; & Alipium appellat Papam. Idem in *Epistola ad Chromatium Aquileiensem Episcopum*, vocat eum venerabilem Papam. Sed sciendum est, nunc excellentia, dignitatis & potestatis causa,

solum Roman. Pontificem Christi Vicarium, & summum in Ecclesia Pastorem merito vocari Papam, qui est omnium patrum, hoc est, Episcoporum, Archiepiscoporum, Primatum & Patriarcharum pater. Eadè ratione dicitur, summus aut maximus Pontifex, qui est omnium Pontificum, hoc est, Episcoporum primus, & maximus, vt *infra latius ostendam.*

Episcopus itidem dicitur. Illustris. Bartolus in l. *omnes populi, q. 4. ff. de iust. & iure*: quamuis Baldus in l. *Ad similitudinem. C. de Episc. & Cleric.* ait, Episcopum esse similem illustri personæ, non tamen esse illustrem, Cardinalem vero illustrem esse. Dicitur etiam Episcopus persona egregia, ad quem, si testis esse velit, mitti debet instrumentum, vt domi suæ testimonium reddat, si vel. *Glossa in l. Ad egregios ff. De iureiur.* Anima duertendum quoque est in Conc. Aphricano c. 26. vt habetur in c. *Prima, d. 99.* constitutum esse in hunc modum: *Prima sedis Episcopos non appellatur Princeps sacerdotum, vel summus Sacerdos, aut aliquid huiusmodi, sed tantum Prima Sedis Episcopus.* Sancti illi Patres nomen honorificum, modestæ causa recusabant, nihil tamen contra auctoritatem summi Pontificis Romani statuerunt: solum Canonem ediderunt de Episcopis, qui erant per Africam constituti.

Secundo quaeritur, An Episcopus sit tantum muneris, officij & functionis nomen, an vero etiam dignitatis & potestatis? Nostræ tempestatis Hæretici, contendunt Episcopi nomen, solum esse functionis, muneris & officij, non potestatis. At illi profecto ex nominis Etymologia falluntur: quoniam etiam nomen significet eum, qui speculatur, ac perspicit: attamen sumptum etiam est ad significandam dignitatem, auctoritatem & potestatem, quæ est in Episcopo, vt statim dicemus, magna, & multiplex.

Obijcies, B. Augustinum, vt habetur in c. *Qui Episcopatum, 8. q. 1.* dicentem: *Episcopi nomen, est operis, non honoris, Græcum est enim, atque inde ductum vocabulum, quod ille, qui præficitur illis, quibus præficitur, superintendit, curam illorum scilicet gerens.* Respondeo, hoc dixisse S. Augustinum, vt nominis Etymologiam designaret, non potestatem, est enim vocabulum deactum ab officio & cura: sed potestatis est nomen.

Tertio quaeritur, An Episcopatus sit Ordo à cæteris septem ordinibus Ecclesiasticis distinctus. Hanc quaestionem nos, cum de sacramento Ordinis tractabimus, commodius dilucemus. In præsentia dixisse satis; de hac re duas esse sententias, quarum vna affirmat, altera negat. Albertus, S. Thom. Bonauentura, Richard. Scotus, Durandus, Paludanus in *Quarto distinct. 24.* Summistæ, Angelus, Rosella, Siluester, Tabienus, Antoninus, Armilla secundam opinionem sequuntur. Altifidioren. vero *lib. 4. tract. 8. cap. 1.* Supplementum in *dist. 24. q. 1. ar. 3. dub. 9.* & quidam alij primam amplectuntur sententiam: vt etiam Almainus *4. dist. 24. q. 1.* Palaeus *ead. lib. §. dist. disput. 2.* Medina de *continencia Saeror. homin. c. 16.* Sotus de *inst. Saeror. tra. de ord. lect. 2. c. 4.* Nauar. in *Man. c. 22. nu. 18.* vbi dicit esse opinionem omnium Pontificij iuris interpretum: eamque probabilem esse dicunt Sotus, Duran. & Palu. Certe, Ordo aut nomen est officij, gradus, dignitatis, administrationis, & potestatis in conferendo Sacramento: Aut est nomen potestatis in Eucharistia consecranda & offerenda. Si primo modo sumatur Episcopus, alium ordinem habet atque sacerdos, eum in superiori & eminentiori gradu sit, dignitate officio & potestate constitutus: aliqua uero sacramenta potest Episcopus administrare & conferre, quæ presbyter non potest: vt inferius ostendam. At si posteriore modo accipitur, verius est, quod veteres Theologi, ac plerique iuniores senserunt Sotus in *4. dist. 24. q. 2. c. 3. Leseina in 4. par. q. 36.* Episcopum non habere ordinem distinctum. Etenim cum consecratur Episcopus, datur ei altior & superior dignitas, facultas & potestas ordinis, quæ duo sacramenta, scilicet confirmationis & ordinis, tanquam legitimus & ordinarius minister conferet: sed non datur ei superior potestas in Eucharistia præparanda administranda, consecranda, & offerenda prouius & mortuis. Theologi ordinem vocant,